

Súd: Okresný súd Prešov
Spisová značka: 11Csp/215/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8118215743
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 02. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Iveta Wildeová
ECLI: ECLI:SK:OSPO:2019:8118215743.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Prešov sudkyňou JUDr. Ivetou Wildeovou v spore žalobkyne: S. I., T. X.X.XXXX, H. C., Y. X, zastúpená: JUDr. Igor Šafranko, advokát, so sídlom vo Svidníku, Sovietskych hrdinov 163/66 p r o t i žalovanému: HOME CREDIT, a.s., so sídlom Teplická 7434/147, Piešťany, IČO: 36234176, zastúpený: Advokátska kancelária GOLIAŠOVÁ GABRIELA s.r.o., so sídlom 1. Mája 173/11, Trenčín, o primerané finančné zadostučinenie takto

rozhodol:

Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobkyňi 100 Eur v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

Žalobu v prevyšujúcej časti z a m i e t a .

Žalovaný n e m á voči žalobkyňi nárok na náhradu trov konania a žalobkyňi súd nárok na náhradu trov konania nepriznáva.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobkyňa žalobou z 9.11.2018 sa domáhala primeraného finančného zadostučinenia vo výške 1.080,13 Eur podľa § 3 ods. 5 vety tretej zákona č. 250/2007 Z.z. Poukázala na predchádzajúci spor vedený na tomto súde pod sp. zn. 24Csp/25/2016, v ktorom ako spotrebiteľka bola úspešná pri podaní žaloby o vydanie bezdôvodného obohatenia. Odcitovala časť odôvodnenia rozsudku, z ktorého vyplýva, že v spotrebiteľskej úverovej zmluve uzavretej medzi stranami chýbal údaj o výške, počte a termínoch splátok istiny, úrokov a poplatkov. Navyše súd aj bez návrhu vyslovil neprijateľnú zmluvnú podmienku týkajúcu sa zápočtu platieb klienta. Poukázala na sankčnú a relutárnu funkciu primeraného finančného zadostučinenia a preto žiadala za porušenie jej spotrebiteľských práv satisfakciu vo výške sumy, o ktorú sa chcel žalovaný na jej úkor bezdôvodne obohatiť.

2. Žalovaný so žalobou nesúhlasil. Vyslovil názor, že vychádzajúc z ustanovenia § 3 ods. 5 vety tretej zákona č. 250/2007 Z.z. základným predpokladom pre priznanie primeraného finančného zadostučinenia je preukázanie, že žalovaný svojim konaním porušil súčasne ustanovenia zákona o ochrane spotrebiteľa a osobitného právneho predpisu a to žalobkyňa nepreukázala. Nevyhnutné je tiež to, aby aspoň potenciálna hrozba ujmy v dôsledku porušenia práv alebo povinností vznikla, inak nie je čo reparovať. Napokon musí byť preukázané úspešné uplatnenie porušenia práv alebo povinností ustanovených zákonom o ochrane spotrebiteľa a osobitnými prepismi. V tomto prípade však predmetom konania 24Csp/25/2016 bolo výlučne vydanie bezdôvodného obohatenia z dôvodu absencie obligatórnych náležitostí v zmysle § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. (súd poznamenáva, že správne by malo ísť o § 4 ods. 2, 5 zákona č. 258/2001 Z.z.). Neuvedenie týchto náležitostí nepredstavovalo porušenie práv spotrebiteľa, ale bolo pre neho výhodou, keďže vrátil len istinu pôžičky a preplatok mu musel žalovaný zaplatiť. Rozsudok vo veci 24Csp/25/2016, o ktorý žalobkyňa opiera nárok, nedeklaroval porušenie práv alebo povinností, ale zaviazal žalovaného len na vydanie bezdôvodného obohatenia a

určil neprijateľnú zmluvnú podmienku. Žalovaný citoval časť z dôvodovej správy k § 3 zákona č. 250/2007 Z.z., z ktorej vyplýva, že nárok by bol daný len v prípade vadného plnenia, či už tovaru alebo služby, čo nie je tento prípad, nakoľko predmet úveru - finančné prostriedky boli poskytnuté žalobkyni riadne a včas.

3. Žalovaný zdôraznil, že účelom primeraného finančného zadosťučinenia je reparaovať potencionálnu ujmu, ktorá bola neoprávneným zásahom do práva na ochranu spotrebiteľa spôsobená. Žalobkyni však žiadna ani potencionálna ujma nevznikla, ale naopak získala najvýhodnejší úver aký by jej neposkytla žiadna banka. Ak by malo byť priznané žalobkyni ešte finančné zadosťučinenie vo výške 1.180,13 Eur znamenalo by to, že žalovaný by mal žalobkyni zaplatiť oveľa viac ako mu bolo vrátené z úveru. Išlo by o jeho duplicitné sankcionovanie spôsobujúce vznik nerovnováhy v neprospech žalovaného. Z poskytovania úverov by sa stala príjmová činnosť pre spotrebiteľov, ktorým by ešte sa aj platilo za poskytnutie úverov. To je aj prípad žalobkyne, ktorá má so žalovaným uzatvorených niekoľko zmlúv a tento postup aplikuje na všetky. Keď súd vyhlási úver za bezúročný a bez poplatkov, predstavuje to výhodu pre žalobkyňu ako spotrebiteľa, keďže neplatí úroky a poplatky a nie škodu. Jediným poškodeným je po tomto súdnom rozhodnutí samotný veriteľ.

4. Žalobkyňa právo na repliku k tomuto vyjadreniu žalovaného nevyužila.

5. Súd vykonal dokazovanie výsluchom žalobkyne, spisom tohto súdu 24Csp/25/2016, ako aj ďalším spisovým materiálom a zistil tento skutkový stav:

6. Žalobkyňa uzatvorila so žalovaným XX.XX.XXXX formulárovú zmluvu o spotrebiteľskom úvere, ktorou jej bol poskytnutý úver vo výške 60.000 Sk (1.991,94 Eur). Žalobkyňa ho mala splatiť 48 mesačnými splátkami po 1.764 Sk (58,55 Eur), takže žalovanému mala zaplatiť 84.672 SK (2.807,24 Eur). V zmluve je uvedené len RPMN 19,5%, teda nie je uvedená úroková sadzba.

7. Na rubovej strane zmluvy sa nachádzajú úverové podmienky žalovaného. V nich v hlave 4 § 3 je uvedené, že klient je povinný platiť úroky z poskytnutého úveru od doby, kedy spoločnosť mu poskytne úver až do úplného vrátenia poskytnutého úveru s príslušenstvom.

8. V hlave 5 § 1 je okrem iného upravené, že výška úroku sa zistí ako rozdiel súčinu výšky mesačnej splátky a počtu splátok a výšky poskytnutého úveru.

9. Žalobkyňa žalobou z XX.X.XXXX uplatnila voči žalovanému nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 1.180,13 Eur z dôvodu, že za vyššie uvedený úver zaplatila 3.171,77 Eur. Mala za to, že s poukazom na § 4 ods. 5 zákona č. 258/2001 Z.z., keďže v zmluve chýbal údaj o výške úroku, žalovaný nemal nárok na úroky.

10. Rozsudkom tohto súdu č.k. 24Csp/25/2016-79 zo dňa 26.2.2017 súd žalobe vyhovel titulom vydania bezdôvodného obohatenia s poukazom na § 4 ods. 2,5 zákona č. 258/2001 Z.z. Uviedol, že v zmluve chýba údaj o výške, počte a termínoch splátok istiny úrokov a iných poplatkov a preto je potrebné túto zmluvu považovať za bezúročnú a bez poplatkov. Zároveň vyslovil aj neprijateľnú zmluvnú podmienku a to ex offo s poukazom na § 298 ods. 1 CSP, ktorú odôvodnil len tým, že v rozpore s požiadavkou dobrej viery zakladá hrubý nepomer v právach a povinnostiach v neprospech spotrebiteľa. Išlo o zmluvnú podmienku uvedenú v hlave 5 § 8 spomínaných úverových podmienok v nasledujúcom znení: „Zmluvné strany sa dohodli, že spoločnosť nie je viazaná tým, na aký účel klient platbu spoločnosti určí, spoločnosť je oprávnená započítať platbu klienta na pohľadávky spoločnosti v tomto poradí: na záväzky klienta voči spoločnosti, ktoré vznikli z iného titulu ako z UZ, na zmluvné pokuty, na príslušenstvo úveru vrátane sankčného úroku, na vrátenie úveru, na ostatné pohľadávky z UZ. Platba sa započíta v uvedenom poradí vždy na pohľadávku najskôr splatnú. Spoločnosť je oprávnená použiť platbu klienta na úhradu svojich pohľadávok i v inom, ako vyššie uvedenom poradí“.

11. Krajský súd v Prešove rozsudkom č.k. 11Co/25/2018-108 zo dňa 21.8.2008 uvedený rozsudok potvrdil, takže nadobudol právoplatnosť 6.9.2018. Odvolací súd potvrdil pritom správnosť právnych záverov vyplývajúcich z napadnutého rozsudku.

12. Žalobkyňa vo svojej výpovedi nevedela uviesť, v čom spočíval nedostatok úverovej zmluvy a ani čoho sa týkala neprijateľná zmluvná podmienka. Dodala, že uzavretím spomínanej zmluvy jej vznikla

majetková ujma, ktorá jej však už bola nahradená, keďže žalovaný jej prisúdenú sumu po právoplatnosti rozsudku vo veci 24Csp/25/2016 zaplatil. Tvrdila, že vznikla jej aj psychická ujma a to tým, že musela podať žalobu na súd (vo veci 24Csp/25/2016) a zúčastniť sa pojednávania a ona sa nerada súdi.

13. Súd lustráciou spisov zistil, že žalobkyňa ako spotrebiteľka podala 26 žalôb (o vydanie bezdôvodného obohatenia, zdržanie sa zrážok zo mzdy, neprijateľnosť zmluvnej podmienky a primerané finančné zadosťučinenie), z toho 10 žalôb sa týka nároku na primerané finančné zadosťučinenie 20Csp/305/2017, 20Csp/306/2017, 14Csp/70/2018, 16Csp/95/2018, 10Csp/102/2018, 20Csp/160/2018, 13Csp/214/2018, 11Csp/215/2018, 16Csp/234/2018, 14Csp/234/2018).

14. Zo spisu tohto súdu 24Csp/25/2016 súd zistil aj to, že uskutočnili sa 2 pojednávania, ani na jednom sa žalobkyňa nezúčastnila, len jej právny zástupca. Žiadne ústne ani písomné vyjadrenie žalobkyne poukazujúce na neprijateľnú zmluvnú podmienku, sa v spise nenachádza.

15. Je nepochybné, že žalobkyňa pri uzatváraní predmetnej úverovej zmluvy so žalovaným mala status spotrebiteľa a že išlo o spotrebiteľskú zmluvu podľa § 52 Občianskeho zákonníka.

16. Podľa § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom.

17. Podľa § 52 ods. 3 Občianskeho zákonníka dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti.

18. Podľa § 52 ods.4 Občianskeho zákonníka spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

19. Podľa 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Združenie sa môže na súde proti porušiteľovi domáhať, aby sa porušiteľ zdržal protiprávneho konania a aby odstránil protiprávny stav, a to aj vtedy, ak takéto konanie porušiteľa poškodzuje záujmy spotrebiteľov, ktoré nie sú len jednoduchým súhrnom záujmov jednotlivých spotrebiteľov poškodených porušením spotrebiteľských práv, ale ide o konanie porušiteľa uplatňované voči všetkým spotrebiteľom (ďalej len „kolektívne záujmy spotrebiteľov“). Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

20. Základným zákonným predpokladom úspešného uplatnenia primeraného finančného zadosťučinenia v zmysle vyššie citovaného zákonného ustanovenia je porušenie práva alebo povinnosti podľa osobitných predpisov slúžiacim na ochranu spotrebiteľa (napr. zákon o ochrane spotrebiteľa, o spotrebiteľskom úvere, o finančných službách na diaľku, osobitné ustanovenia § 52 až 54 Občianskeho zákonníka).

21. Pokiaľ ide o tvrdenie žalovaného, že nedošlo k porušeniu práva žalobkyne ako spotrebiteľsky, keďže v predchádzajúcom spore sa rozhodlo len o vydaní bezdôvodného obohatenia, súd s touto argumentáciou nesúhlasí. Zákonodarcu v ustanovení § 3 ods. 5 vety tretej zákona č. 250/2007 Z.z. stanovil ako podmienku nielen porušenie práva spotrebiteľa, ale aj povinnosti dodávateľa voči spotrebiteľovi. V rozsudku 24Csp/25/2016 bolo jasne konštatované, že žalovaný ako dodávateľ porušil povinnosť uviesť v zmluve o spotrebiteľskom úvere, ktorú uzavrel so žalobkyňou, zákonné náležitosti, konkrétne nebol uvedený úrok. Súd nesúhlasí ani s tým, že musí ísť o kumulatívne porušenie vyplývajúce tak zo zákona o ochrane spotrebiteľa a zároveň podľa osobitných predpisov, takýto výklad súd považuje za nelogický.

22. Súd považuje za potrebné zdôrazniť, že skutočnosť, že v predchádzajúcom rozsudku súd ex officio vyslovil aj neprijateľnú zmluvnú podmienku nie je možné zohľadniť pri tomto nároku, nakoľko vo vzťahu k tomuto výroku absentuje zákonný predpoklad v zmysle § 3 ods. 5 vety tretej zákona č. 250/2007 Z.z. a to úspešné uplatnenie tohto nároku žalobkyňou. Žalobkyňa nežiadala o vyslovenie neprijateľnej zmluvnej

podmienky v predchádzajúcom spore a preto na základe tohto výroku súdu nárok na primerané finančné zadosťučinenie jej nenaleží.

23. V tejto súvislosti súd poukazuje aj na uznesenie Najvyššieho súdu SR 6Cdo/389/2015 zo dňa 14.9.2016, v ktorom Najvyšší súd uviedol, že v súvislosti s uplatnením § 3 ods. 5 citovaného zákona pod úspešným uplatnením porušenia práva alebo povinnosti v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť úspešné uplatnenie konkrétneho nároku z porušenia práva alebo povinnosti napr. nároku na náhradu škody na vydanie bezdôvodného obohatenia alebo aj na určenie neprijateľnosti konkrétne vymedzenej zmluvnej podmienky používanej v spotrebiteľskej zmluve. Súd považuje za jednoznačné, že pod pojmom „uplatnenie“ je potrebné rozumieť aktívnu činnosť spotrebiteľa či už vo forme žaloby alebo poukazovania na konkrétne porušenia vo svojich vyjadreniach, či už písomných alebo ústnych.

24. Aj keď súd prvej inštancie zastáva názor, že keďže daný inštitút je satisfakciou pre spotrebiteľa, má slúžiť ako nástroj na odstránenie spôsobenej ujmy spotrebiteľa. To napokon aj vyplýva z dôvodovej správy k citovanému zákonnému ustanoveniu, kde sa uvádza, že finančné zadosťučinenie je záverečným prostriedkom ochrany spotrebiteľa v prípade, že preventívne pôsobenie neplní svoj účel, aby boli nahradené alebo zmiernené následky. Krajský súd v Prešove ako súd druhej inštancie však s týmto názorom nesúhlasí a vo svojich viacerých rozhodnutiach vyslovil záver, že pokiaľ bol spotrebiteľ v predchádzajúcom spore úspešný pri uplatnení porušenia jeho práva ako spotrebiteľa, základ nároku je daný (napr. uznesenie 9Co/50/2018 zo dňa 26.6.2018 alebo 17Co/17/2018 zo dňa 10.4.2018). Akceptujúc princíp právnej istoty upravený v článku 2 ods. 2 CSP súd prvej inštancie preto rešpektuje vyslovený právny záver. Keďže žalobkyňa ako spotrebiteľka bola v predchádzajúcom spore v pozícii žalobkyně úspešná voči žalovanému, pričom jednoznačne boli konštatované porušenia jej práva ako spotrebiteľa, boli splnené zákonné podmienky pre priznanie nároku.

25. Pokiaľ ide o výšku primeraného finančného zadosťučinenia, tú určuje voľnou úvahou súd. Krajský súd v Prešove v už spomínanom rozhodnutí 17Co/17/2018 uviedol nasledovné: „Pri stanovení výšky primeraného finančného zadosťučinenia treba vychádzať zo závažnosti vzniknutej resp. hroziacej ujmy, okolností tak na strane žalobkyně ako aj žalovaného, okolností, za ktorých došlo k porušeniu práva žalobcu. Pri určení výšky finančného zadosťučinenia sa nemožno striktno držať ujmy, ktorá žalobkyni objektívne hrozila, resp. ktorá jej vznikla. Inštitút primeraného finančného zadosťučinenia nemôže slúžiť na finančné obohatenie sa žalobcu resp. na kompenzáciu jeho majetkovej škody, ale v danom prípade musí zostať na úrovni a vo funkcii účinného a odradzujúceho prostriedku ochrany“.

26. Zároveň súd poukazuje aj na právny záver vyplývajúci zo spomínaného uznesenia Krajského súdu v Prešove 9Co/50/2018 zo dňa 26.6.2018. V ňom súd druhej inštancie v bode 12 uviedol, že zadosťučinenie je nárokom, ktorým sa reparuje ujma nemateriálnej povahy. Tento aspekt vychádza z podstaty tohto nároku, nie je preto možné pri rozhodovaní o ňom brať zreteľ na materiálne prvky. Jeho podstatou nie je sankčná povaha, aj keď zaplatenie keďže zadosťučinenie podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. má byť finančné a každé zaplatenie predstavuje finančný úbytok v aktívach osoby, voči ktorej nárok smeruje. Na účely sankcionovania je totiž administratívne a trestné právo, civilné právo má za cieľ „len“ kompenzáciu osoby, ktorej sa má zadosťučinenie poskytnúť.

27. Súd sa domnieva, že významné pre posúdenie výšky primeraného finančného zadosťučinenia, ktoré určuje vlastnou úvahou je to, o aké vážne porušenie práva spotrebiteľa išlo. Musí sa vychádzať z konkrétnych skutkových okolností, prihliadať na závažnosť a intenzitu protiprávneho konania žalovaného, intenzitu trvania a rozsahu nepriaznivých následkov a na subjektívny prístup oboch strán protiprávnemu konaniu.

28. Pri posudzovaní výšky primeraného finančného zadosťučinenia v tomto prípade súd teda vychádzal zo záveru, že žalovaný porušil svoju zákonnú povinnosť uviesť v zmluve o spotrebiteľskom úvere aj výšku úroku. Na druhej strane spôsob jeho výpočtu bol zrejmý z úverových podmienok. Žalobkyni v dôsledku tohto porušenia vznikla majetková ujma zaplatením úrokov, na ktoré žalovaný v zmysle zákona nemal nárok. Táto ujma jej však už bola nahradená plnením žalovaného na základe predchádzajúceho rozsudku. Iná ujma žalobkyni nevznikla. Súd totiž jej tvrdenie o psychickej ujme považoval za zavádzajúce. Žalobkyňa ju odôvodnila tým, že musela podať predchádzajúcu žalobu a zúčastniť sa pojednávania, hoci sa nerada súdu. Tomuto jej tvrdeniu však nekorešponduje skutočnosť, že podala ako spotrebiteľka 26 žalôb a žiadneho pojednávania sa v spore 24Csp/25/2016 ani nezúčastnila.

Primerané finančné zadostučinenie nemôže slúžiť neprimeranému finančnému obohacovaniu sa spotrebiteľov, keďže žalobkyňa podala až 10 žalôb o primerané finančné zadostučinenie. Rozhodne súd nesúhlasí s tým, aby výška finančného zadostučinenia mala zodpovedať výške bezdôvodného obohatenia žalovaného. V princípe by to znamenalo, že za to isté porušenie jeho povinnosti by žalovaný bol postihnutý dvakrát - vydaním bezdôvodného obohatenia a priznaním finančného zadostučinenia žalobkyňi, čo je v rozpore so zásadou ne bis in idem (nie dvakrát za to isté). Znamenalo by to, že žalovaný by žalobkyňi zaplatil podstatne viac ako jej poskytol úver, čo súd považuje za rozporné s princípom spravodlivosti a zásadou dobrých mravov. Po zhodnotení vyššie uvedených skutočností súd preto považoval za dostatočnú satisfakciu pre žalobkyňu finančné zadostučinenie vo výške 100 Eur.

29. O nároku na náhradu trov konania bolo rozhodnuté podľa § 262 ods. 1 CSP a § 255 ods. 1 CSP s použitím § 257 CSP. Rozhodovanie v tomto spore záviselo od úvahy súdu, preto sa vychádza zo záveru, že žalobkyňa bola v spore úspešná, čo znamená, že žalovanému nárok na náhradu trov konania nevznikol. Zároveň však vzhľadom na okolnosti prípadu opísané v predchádzajúcej časti rozsudku a na skutočnosť, že súd vyhovel len približne 1/10 uplatneného nároku súd mal za to, že je dôvod na nepriznanie nároku na náhradu trov konania žalobkyňi.

Poučenie:

P o u č e n i e: Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresnom súde Prešov písomne v 2 vyhotoveniach. V odvolaní sa uvedie ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje, uvedie sa spisová značka. Ďalej sa uvedie proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh). Odvolanie musí byť podpísané. Rozsah v akom sa rozhodnutie napáda môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 364 C.s.p. rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 365 ods. 1 C.s.p. odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa § 365 ods. 2 C.s.p. odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Podľa § 365 ods. 3 C.s.p. odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Ak žalovaný nesplní povinnosť uloženú týmto rozsudkom môže žalobca podať návrh na vykonanie exekúcie podľa Exekučného poriadku.